
Slovo na tento den: Archiv

---

30. června 2020 Jiří Mrázek, evangelický teolog a novozákoník

Chlapecův otec rychle vykřikl: „Věřím, pomoz mé nevěře.“ (evangelium podle Marka, kapitola 9, verš 24) Na první poslech to vypadá, že si ten otec odporuje. Tak věří nebo nevěří? Ale je to velice autentické. Víra není nic samozřejmého. Ani pro ty postavy, které pobíhají na stránkách Bible. Jákob u brodu Jabok zápasil o víru celou noc, až do svítání. Někdo zápasí celý život až do smrti. Bible neříká, že věřit je snadné. Říká, že věřit je komu.

-----

29. června 2020 Bohumila Baštecká, terénní krizová pracovnice, Diakonika

Jedete mým směrem paní, nebo na Hlavák? - Na Hlavák? Tam jsem jezdil taky. Ale Hlavák je dneska pro mě mrtvej, paní. MRTVEJ. Chtěl jsem bejt rebel, a koupit si lístek. Je to zavřený! Všechno je zavřený. Nevíte, kde si koupím lístek? Přijďte někdy! Velký Popovice, tam jsou krásný lokality. Ten pivovar taky. Všude kolem krásný lokality. - Usmívám se na mladého muže s koloběžkou. Já, paní, u zavřených pokladen vršovického nádraží na počátku noci: Pane Bože! Tolik možností! Tolik tuláckých možností!

-----

26. června 2020 Petr Gallus, teolog

Od začátku krize zaznívá z nejrůznějších stran, že po koronaviru už nic nebude jako dřív, že se všechno změní. Už dlouho o tom přemýšlím. Opravdu stačí pár měsíců, aby se všechno razantně změnilo? Už staří mudrci věděli, že pod sluncem není nic nového (kniha Kazatel 1, 9) a jestli se něco v dějinách vůbec nemění, tak je to člověk a to, co si nese uvnitř. Jak to tedy bude teď – změníme se? Budeme teď ohleduplnější, upřímnější, budeme si více pomáhat a méně se nenávidět? Budeme víc milovat Boha i bližního?

-----

25. června 2020 Petr Littmann, absolvent Diakoniky – Komunitní, krizové a pastorační práce

Když člověk sám sebe ustaví za nejvyšší autoritu, musí počítat s tím, že s touto rolí přebírá a odpracuje si také - přinejmenším některé - její úkoly. A mimo jiné má i možnost dávat sám sobě rány podobné dávným egyptským. Mohla být takovou ranou rovněž stále ještě trvající koronavirová pandemie? Dokážeme po ní sami sebe propustit na přímou stezku, aby třeba nenásledovaly rány další? Není lepší než nejvyšší autoritou být služebníkem dobrým a věrným?

-----

24. června 2020 Marek František Drábek, premonstrát a nemocniční kaplan, vyučující v kursu celoživotního vzdělávání ETF – KTF Nemocniční kaplan

V přibězích o umělé inteligenci se stává, že postupem času se tato inteligence vymkne kontrole. Jedním z důvodů jsou city, které do inteligentního systému vnášejí chyby. Ani Bůh není čistá inteligence. Buší v něm také lidské srdce. Bůh se hněvá, říká Bible. Je to sice antropomorfní vyjádření, možná ale mnohem přijatelnější než bezcitný rozum. Dodnes v naší komunitě zůstává slavný výrok jednoho spolubratra. “Už se těším na tu čistou intelektuální radost prostou veškerých emocí!” I já vám přeji hojnost radostí.

-----

23. června 2020 Anna Juráčková, absolventka Diakoniky a koordinátorka supervizního výcviku v rámci celoživotního vzdělávání ETF UK

Uvědomovat si svoje přesvědčení, stereotypy a předsudky je prý základ pro vstup do rozmanitého světa. Když to zvládnou, nemusím tolik hodnotit. Můžu víc přijímat názory druhých, a zároveň je nepřijímat bezmyšlenkovitě. Pokud si

uvědomím svůj vklad do toho, co považuji za skutečnost, uvědomím si i svoje omezení. Mohu se pak od druhých a jejich prostřednictvím učit a rozvíjet i jejich pohled. – Rozmanitý svět je – doufám - nadějí pro spolužití. I když se tolik lišíme.

-----

22. června 2020 Petr Macek, systematický teolog a filosof

Před časem mi kdosi položil otázku: Jakou roli hraje a je vůbec potřeba Bůh tam, kde jde o lidské utrpení a překonání traumatu z něj? Je-li tím nejdůležitějším, co člověk v takové chvíli opravdu potřebuje, pomoc a útěcha poskytnutá druhými lidmi, je pak vůbec ještě nutný či potřebný nějaký Bůh? Odpověď byla nasnadě: Je-li Bůh tím, kým věříme, že je, je to nepochybně právě Bůh, kdo ony druhé lidi, formálně třeba světské či nenáboženské, k poskytnutí té potřebné pomoci či útěchy podněcuje a inspiruje.

-----

19. června 2020 Hana Janečková, socioložka zdravotnictví

Jak se asi změní lidé na této planetě po koronaviru? Promění se lehkovážnost v zodpovědnost, přijde rozvrat, nebo poučení a naděje? Koronavirus nám umožnil dotknout se hodnot, které na tomto světě mohou proměnit zlé věci v dobro. Čerpat z této společné zkušenosti je velkým úkolem a výzvou pro každého z nás. Politolog Ivan Krastev spolu s novinářem Petrem Fischerem před nás kladou možná nejdůležitější otázku dneška: „Jak udržet pohromadě společný svět - který se ze strachu z viru znovu nacionálně trhá?“

-----

18. června 2020 Petr Jandejsek, ekumenický teolog

V současném svatodušním čase se mi dostal do ruky text teologa Jürgena Moltmanna. Hebrejský výraz pro ducha, ruach, se podle něj pravděpodobně vztahuje k rewah, šírce či rozsahu. Zakusit ruach znamená zažít božské nejen jako osobu a sílu, ale také jako prostor. Ruach vytváří prostor svobody. V uplynulých měsících jsem nejednou cítil deficit svobody – ať už sama u sebe, tak ve společnosti. Proto rád volám spolu se žalmistou (Žalm 31, verš 9): „Nevydal jsi mě do rukou nepřitele, dopřáls volnosti mým nohám.“

-----

17. červen 2020, Daniela Brůhová, novinářka a doktorandka v programu Praktická a ekumenická teologie a teologická etika

Jako plavec vyplouvající z hloubky na hladinu, aby se opět zhluboka nadechl, tak zvolna vyplouváme z pandemie. Už teď je zřejmé, že přes všechny negativní dopady může zkušenost s ní přinést i ledacos dobrého. Z krize se můžeme něco naučit. Mohou to být velké věci, ale i zdánlivé drobnosti. Mě naučila péci poctivý domácí kvasový chleba. Rodina si ho oblíbila a jí ho dokonce i suchý. Chutná totiž odlišně. Má chuť společného prožívání, strachů, nejistoty i těšení a to i tehdy, když je přičmudlý.

-----

16. června 2020 Eliška Bubíková, studentka Evangelické teologie

Svět se pomalu začíná vracet do „normálu“. Ale co ten „normál“ znamená? Co se změní? Co zůstane? Těžko předvídat... Nemusíme se však bát, protože, jak se zpívá v nedělní škole, On má v rukou celý svět. A to není marné si zpívat ani na vysoké škole. Video: [He's Got The Whole World In His Hands](#) v podání Wandy Jackson

-----

15. června 2020 Lenka Karfíková, filosofka

„Pohromy jsou běžná věc, ale jakmile spadnou člověku na hlavu, zdráhá se jim uvěřit. Ve světě již bylo stejně morových ran jako válek. A přece mory a války najdou vždycky lidi nepřipravené.“ Román „Mor“ Alberta Camuse z roku 1947, který začíná těmito slovy, byl prý bestsellerem koronavirových dní. Je možné být „připraven“ na morovou ránu nebo na válku? Je možné se z nich poučit? Spíše si odnést vědomí, kolik věcí je nesamozřejmých, o kolik věcí musíme pečovat, dokud je máme.

-----

12. června 2020 Martin Vaňáč, historik a teolog, Ekumenický institut ETF UK

Dokud dýchám, doufám. Oblíbené motto vyjadřující odhodlání bojovat do posledního dechu. Dech života podle biblického svědectví vdechl Hospodin člověku stvořenému z prachu ze země, který se díky tomu stal živým tvorem. Novorozenec se musí pořádně nadechnout, umírající naopak vydechne naposledy. Dýchání je pro zdravé lidi natolik samozřejmé, že si ho mnohdy ani neuvědomujeme. Současná doba nám připomíná, že možnost zdravého dechu zase až tak samozřejmá být nemusí. Buďme za tento dar vděční a neztrácejme dech ani naději.

-----

11. června 2020 Petr Littmann, student Diakoniky – Komunitní, krizové a pastorační práce

Hodně si v posledních třech měsících myjeme ruce. Spotřebováváme tak více něčeho, čeho už několik let začíná být nedostatek a co navíc není „jen tak něco“. Nelze v tomto příkladu vidět jeden z principů našeho lidského jednání, kdy nejdříve něco pokazíme a pak si můžeme vybrat už jen nejlepší z nepříliš dobrých způsobů nápravy? Když nechceme být jako Pilát v evangeliu podle Matouše, nemůžeme si jen tak omýt ruce nad krajinou, ve které ubývá voda živá. Prosme za vodu živou, za to „něco“, bez čeho nemůžeme být.

-----

10. června 2020 Ladislav Beneš, praktický teolog

Donedávna na hranicích platilo, že vstoupit mohou jen lidé s „negativním osvědčením“. Je to zajímavé, u lékařů jsou negativní výsledky většinou pozitivní. A čteme-li u evangelisty Marka například o povolání celníka Leviho a následné hostině v jeho domě, vidíme, že Ježíš žádné osvědčení nepotřebuje. Ať byl Levi jaký byl, uslyší „Pojď, následuj mne“. Jenomže hned přispěchají „ti spravedliví“ a všem vydají negativní osvědčení. V Ježíšových očích pozitivní. „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní.“ Bohu díky!

-----

9. června 2020 Robert Rich (USA), student humanitních oborů na FHS UK a českého jazyka na ETF UK

Přestože je pandemie tím správným časem sletět z koštěte, myslím, že je to také čas krásy. Virus nás sice rozdělil, ale v rozdílnosti je zároveň jednotu. Všichni prožíváme stejnou krizi; někdo hůře, jiný lépe. Nastal však čas se sejít a zapomenout na to, co nás rozděluje. Všichni jsme smrtelní. Avšak krize je skvělou příležitostí k tomu, aby došlo k nové éře laskavosti, porozumění a jednoty. Těším se na to, až se z času rozdělení a nenávisti ocitnu ve sjednocenějším světě.

-----

8. června 2020 Jan Andryšek, student Evangelické teologie

Cesta, pravda, život. Neuběhne den, kdy bychom nehledali význam a obsah těchto slov. Kudy jít? Čemu věřit? Jak žít? Otázky, které nás nikdy nepřestanou tížit. Otázky, na které nestačí otrěpané odpovědi.

Kromě nich nás možná spojuje ještě jedna věc: vyznání, že On je Pán nad našimi životy a celým světem. To vyznání nedává odpovědi. Ale umožňuje nám ptát se společně. Jsme bratři a sestry na dobrodružné stezce pro hledání cesty, pravdy a života. Pane dej, ať se dnes na ní s Tebou můžeme potkat.

-----

5. června 2020 Kateřina Dlabová, studentka Diakoniky – Krizové, komunitní a pastorační práce

Nedávno zamýšleli se nad osudem Petrka. Co vlastně zůstane? Dnes z police spadla kniha Had na sněhu a ze stránek vyklouzla slova. „Ale zrna v ptačích ústech jsou jako drobounké chleby, divné a sladké, živící neočekávaně a hojně. Až do soumraku trvá shon a poletování, tikot a klepot a svítění barev z primitivní, okouzlené kytice. Potom houstne vzduch a pomalu se snáší papěrky sněhu přitímím, tiše a stále, ptáčata přiletují řidčeji a řidčeji, až usnou...“ Vracím zpátky, přeje jen něco zůstává.

-----

4. června 2020 Radomír Škaloud, student doktorského programu Biblická teologie a podnikatel

Slyšel jsem z mnoha stran, že po koronaviru už nebude nic jako dřív. Mnozí se bojí, že už se věci nevrátí k normálu. Všechno se změní – cestování, mezinárodní obchod, některé restriktce budou trvale viset ve vzduchu. Mají obavy. Také mám obavy, ale vlastně z něčeho úplně jiného. Z toho, že se vše vrátí do doby B. C. – „Before Coronavirus“ - a budeme dělat jakoby nic. Že se nepoučíme. Že nevyužijeme tuto výzvu k pokání. Za lidstvo v té věci rozhodnout nemůžeme – za sebe ano.

-----

2. června 2020 Ondřej Lukáš, Manažer komunikace

Rozhodně nás s manželkou v polovině března nenapadlo, kolik dalších profesí si s k těm stávajícím budeme nuceni přidat: domácí učitelé, koordinátoři volnočasových aktivit, zásobovací důstojníci, přátelé na telefonu, kapitáni ponorky. Fyzicky i psychicky prostě nadoraz!

Ovšem hned poté, co se koronavirová opatření zmírnila, jsme to začali vnímat jinak. Tolik krásných společných výletů! Tolik legrace u deskových her! Tolik času stráveného spolu!
Je skvělé, že pozitivní a negativní zkušenost někdy od sebe nejde odlišit. Díky moc za to!

Ondřej Lukáš, manažer komunikace

-----

1. června 2020 Michal Balcar, doktorand na Katedře církevních dějin

Jsem otec tří dětí a nejmenší je šestiletá Johanka s Downovým syndromem. Poslední dva měsíce jsem prožil v zoufalém nedostatku samoty a soustředění. Kdykoli jsem si sedl k práci, už jsem slyšel Johančino volání. Tahle doba pro mě nebyla lehká, ale o to těžší musela být pro Johanku. Matoucí a plná napětí, které cítila z nás všech. Došlo mi, že to je přece základ víry: uvědomit si, že ten druhý to má možná ještě těžší než já. „V pokoře pokládejte jeden druhého za přednějšího než sebe,“ píše apoštol Pavel.

-----

29. května 2020 František Štěch, teolog (Theology & Contemporary Culture Research Group)

Po čase jsem opět mohl jet do práce. Mířil jsem do Prahy autem. Sotva svítalo. Viděl jsem je přicházet už z dálky. Bylo to v lukách, kdesi u Třeboně. A když vstoupili mi do cesty, poznal jsem dva učedníky jdoucí do Emaus. Oni pozdravili, a že prý cesta jim trvá asi tři hodiny. „Moje taky.“ Povídám. V tom stala se z nich slova. Jedno znělo „Ježíš“ a druhé „Nazaretský.“ Pak jakýsi vítr zatřásl korunami dubů u silnice a slil ta slova v jedno. Bůh bylo to Slovo. A já se rozjel do Emaus.

-----

28. května 2020 Bohumila Baštecká, terénní krizová pracovnice, Diakonika

Právě vystoupili z vlaku. Pán se sehnul a sundal psovi z čenichu utážený kus černé látky. Pes se celým tělem otřásl. Odporem, co byl, a blažeností, co je teď. To už i psi nosí roušky? - Uvědomila jsem si, že je to náhubek. A také, proč lidé říkají rouškám „náhubek“. A proč už nechtějí náhubek nosit. Můžeme se radovat ze svobody, protože víme, jaké to bylo ji nemít. Přítomnou radost nemá smysl kazit nejistotou budoucnosti. Budoucnost je nejistá vždycky. Proto otevírá výhled naději.

-----

27. května 2020 Tabita Landová, praktická teoložka

Ráno se budím a hlavou mi běží, co všechno mě dnes čeká. Je toho hodně, nevstává se mi moc dobře. Možná by to šlo lépe, kdybych se na minutku odpoutala od každodenních starostí. Jako žalmista, když se modlí: „Jak si vážím divů, které konáš, Bože! Nesmírný je jejich počet, sčítl bych je, ale je jich víc než písku. Sotva procitnu, jsem s tebou.“ (Žalm 139, verš 17) Tak tedy i já poznávám: Nejsem sama, vržená do světa. Ve všem, co mě dnes čeká, na co se těším, ale i v tom, čeho se obávám, Ty jsi se mnou.

-----

26. května 2020 Filip Kruncl, absolvent Pastorační a sociální práce a sociální pracovník

Kontakt s lidmi je předpokladem sociální práce. Na úřadu jeho smysluplnosti mnohdy brání byrokratičnost procesu. Pandemie na jedné straně vedla k uzavření úřadu, na straně druhé ke zlepšení kontaktu s žadateli o mimořádnou okamžitou pomoc v souvislosti s COVID-19. Díky uvolněným pravidlům, vytvořeným pro tuto pomoc, bylo po dlouhé době téměř příjemné poskytovat žadatelům jednoznačné a pochopitelné informace. Krize částečně odstranila papírovou clonu, která někdy brání ve výhledu: Také na úřadě jde především o lidi. <https://www.youtube.com/watch?v=HltbQZmego4>

-----

25. května 2020 Ivana Noble, profesorka teologie a vedoucí Ekumenického institutu ETF UK

Minulé měsíce nám ukázaly, jak život vypadá pod povrchem toho, co považujeme za jeho normální běh. Vlny solidarity, vlny agresivity, izolace, potřeba informovanosti a zároveň vědomí, že pravda byla přece odepsána jako přežitek minulých světů. Ale přece jsme ji nepřestali potřebovat, tu pravdu, která osvobozuje a která si nevymýšlí, když neví. Taková pravda se ale může dostat člověku pěkně pod kůži a zjevit mu i věci, které by raději nevěděl. Ale to je právě její dar, její uzdravující moc.

-----

22. května 2020 Zdeněk Kalvach, lékař

„Znáte i zákony hry v dámu?“, otázal se chasidský rabi Nachum žáků, když je zastihl hrát ji v učebně. „První je, že nelze dělat dva tahy najednou. Druhý, že se může jít jen vpřed, a ne zpátky. A je-li někdo nahoře, smí již jít, kam chce.“ Dílo se má konat rozhodně, s usebranou, sjednocenou, cíle vědomou duší. (Na motivy z knihy Martina Bubera Cesta člověka podle chasidského učení.)

-----

21. května 2020 Pavel Keřkovský, evangelický teolog zaměřený na lidská práva

Zpívejme: „Blaze tomu, kdo s nadějí shlíží k Hospodinu, utištěným dopomáhá k právu. Hospodin osvobozuje vězně, Hospodin miluje spravedlivé.“ (Žalm 146) Zpívejme v Kristově duchu: Blaze těm, kdo posílají pomoc do afrických a asijských zemí. Blaze těm, kdo nezapomínají na islámské Ujgury a křesťany, vězněné v čínských nápravných táborech. Blaze těm, kdo likvidují hoaxy a fake news. Prosíme: „Probud' svědomí otupené, sblížuj národy.“

-----

20. května 2020 Věra Fritzová, vedoucí zahraničního oddělení ETF UK

K práci zahraničního oddělení běžně patří psát si s lidmi z celého světa. Komunikační smršť, kterou spustilo zavření škol, byla však vskutku nevidaná. Všichni usilovali o to, aby studenti – ti naši v zahraničí i ti zahraniční u nás – byli v pořádku. Povedlo se. Děkujeme! Kolegové v zahraničí řeší stejné nejistoty jako my. Vyjadřují solidaritu, pochopení. To pomáhá. Pandemie paradoxně naši komunikaci usnadňuje a my už zase společně plánujeme a vymýšlíme, jak co udělat. Krize nás učí účelné a pohotové spolupráci.

-----

19. května 2020 Ondřej Kolář, evangelický farář a systematický teolog

„Ovoce Božího Ducha však je láska, radost, pokoj,“ píše apoštol Pavel Galatským. Co je Duch svatý? V těchto dnech se víc než jindy spoléháme na techniky komunikace na dálku. Není Duch něco podobného? Neviditelné, a přece mocné propojení mezi lidmi. Jenže: Kvapné odstraňování veškerých vzdáleností ještě nevytváří blízkost, jak říká filosof Heidegger. Technika je jen nástrojem v našich (selhávajících) rukou. Duch si naopak z nás činí nástroje k budování společenství. Kéž Duch dál mocně vane, i s pomocí nejmodernější techniky.

-----

18. května 2020 Daniel Bartoň, právník a teolog

Ježíš povolává učedníky prostým „Pojď za mnou.“ Oslovený pak zpravidla opouští všechno a vydává se za ním. Opouští to, co dělal, na čem si zakládal, kým byl. Je to radikální ztráta, kterou máme často tendenci chápat jako něco negativního. Přitom může být osvobozující a obohacující. Jen se musíme pustit toho, čeho jsme se drželi. Nechat to být a otevřít se tomu, co přichází. Současnost nás k tomu zve.

-----

15. května 2020 Petr Macek, systematický teolog a filosof

Jednou z prevencí proti šíření nákazy koronavirem je dodržování odstupu při kontaktu s druhými lidmi. Angličtina má pro toto hygienické opatření zavedený výraz „social distancing“. Doslovný překlad by mohl navozovat představu společenské apatie a asociálního jednání. Je dobře, že všude na světě jsme v souvislosti s výskytem této nákazy svědky opaku: nebývalé solidarity, vzájemné pomoci a podstupování všelijakých rizik při starosti a péči o druhé.

-----

14. května 2020 Lenka Karfíková, filosofka

„Wo aber Gefahr ist, wächst/ das Rettende auch“ (Kde je nebezpečí, roste i lék), píše Friedrich Hölderlin. Kéž by tomu tak bylo. Ale třeba je. Bojíme se o zdraví své i svých blízkých. Bojíme se o své malé firmy, o místa, o ekonomiku naší země i jiných zemí (některé jsou ještě mnohem slabší). Bojíme se o demokracii u nás i jinde, protože atmosféru strachu rádi využívají tyrani. Ale třeba, snad, právě v této situaci roste vynalézavost, sílí solidarita, upevňuje se občanská aktivita. Kéž by tomu tak bylo.

-----

13. května 2020 Aleš Zapletal, student Evangelické teologie

V období karantény mi lidé pochopitelně chybějí. O to více vděčný jsem za společenství církve, za jednotu v Kristu, která tím není popřena. Nejsem sám. Z Boží milosti jsem součástí velké rodiny. I když se teď nemůžeme osobně vidat, stále k sobě patříme. S některými jsem ve spojení díky internetu, s některými díky telefonu, ale se všemi díky Božímu duchu. Modlím se, aby jednou každý člověk patřil k Boží rodině, jak apoštol Pavel ujišťoval ve svém dopise členy křesťanského sboru v Efezu.

-----

12. května 2020 Petra Turtáková, absolventka Diakoniky na ETF UK a koordinátorka kampaně na podporu náhradní rodinné péče

Již několik let podnikám pěší poutě po světě. Sbalím svůj život do batohu a odkázána sama na sebe, na „ruku osudu“ a lidskou dobrotu putuji několik týdnů z místa A do místa B, aniž bych často dopředu věděla, kde se tato místa nacházejí. Po dobu putování hledám cestu do své nitra, podstatu vlastního bytí v kontextu světa, který mě přesahuje. Doposud jsem myslela, že toho doma nejsem schopna. Koronavirus mě naučil, že pravá cesta k sobě se odehrává právě mezi čtyřmi stěnami malého bytu.

-----

11. května 2020 Jan Lukáš, student Evangelické teologie

Jedna země kdysi úspěšně hospodařila a vedla by si dobře i dál, kdyby na ni náhle nepřišly pohromy jedna za druhou. Snad to nebylo tak překvapivé; tento úspěch se děl dlouho na úkor lidí, kteří ze své práce nikdy nic neměli. Země i lidé museli vytrpět mnoho zlého, než i představitel země, který měl velmi silný mandát (pokládal se totiž za boha), připustil, že takhle to dál nejde. To smrt našla i jeho dům. Tak praví kniha Exodus. Ptám se: Neděje se náš úspěch na účet jiných, nepatří úcta lidem, zvířatům, lesům a řekám?

-----

7. května 2020 Marie Šindelková, absolventka Diakoniky na ETF UK a sociální pracovnice

Na svátek sv. Jiří se do skřivaňského kostela vrátilo opravené okno. Lidé, kteří mají vztah k tomuto místu na konci cesty, se spojili a přispěli na restaurování. Vědí o sobě, potkávají se zde, mají o sebe navzájem starost. Ani osud kostela jim není lhostejný. Díky nim se vrací život do opuštěné stavby, z bývalého hřbitova je kostelní zahrada. Jako každý den říkám DĚKUJI. Aktuální dění nic nezměnilo na prožitku vděčnosti za nekonečno dobra, jehož se nám dostává. Nejsme na to a v tom sami.

-----

6. května 2020 Igor Gricyk, student Evangelické teologie

„Dávno jsi založil zemi, i nebesa jsou dílo Tvých rukou. Ta zaniknou, a Ty budeš trvat, všechno zvetší jako roucho, vyměníš je jako šat a vše se změní. Ale Ty Jsi stále týž a bez konce jsou Tvoje léta,“ zpívá žalmista. Můžu dnes mluvit o mnohých pozemských věcech, které se vyvinou nebo změní a třeba úplně zaniknou. Také bych ale chtěl se více soustředit na věci, na které koronavirus neměl, nemá a nebude mít vliv: na biblické výpovědi o věčném a neměnném Bohu, jeho Slovu, lásce, soudu a novém nebi.

-----

5. května 2020 Jitka Schlichtsová, doktorandka na Katedře religionistiky

„A co země, zeptáte se. /.../ Myslím, že pokud dáte přednost zemi před nebem, zjistíte, že je pouze jedním z okrásků pekla. Pokud ji však postavíte až na druhé místo, za nebe, zjistíte, že už od počátku byla součástí nebe samotného.“ Slova C. S. Lewise v předmluvě ke knize Velký rozvod nebe a pekla promlouvají i do naší situace. Postavíme-li i dnes

nebe na první místo, současné dění na zemi už nemusí být tolik tíživé, a dokonce na něj (či skrze něj) lze hledět s optimismem a nadějí.

-----

4. května 2020 Pavel Eder, student evangelické teologie

V prázdném Ježíšově hrobě nezůstala ležet jen plátna a posmrtná rouška, ale také veškeré pochyby o tom, kam to vše směřuje a zda to vůbec má smysl. Vzkříšením Ježíše se vše mění. Odvalený kámen odhalil naději v její plné kráse a dovoluje nám odložit tu pomyslnou roušku přetvářky. Nemusíme být dokonalí lidé z plakátů a časopisů, můžeme být sví. Hospodin totiž hledí na srdce. V tom měla líška z Malého prince pravdu: „Co je důležité, je očím neviditelné.“

-----

30. dubna 2020 Aleš Hoznauer, učitel češtiny pro zahraniční studenty na ETF UK

Koronavirus je neviditelný a je těžké se mu bránit. Snadné není ubránit se ani stejně neviditelným virům počítačovým, jimiž hackeři zamožují kyberprostor a ztěžují tak péči o hospitalizované pacienty. Povšimli jste si však v prosluněných dnech letošního suchého jara onoho čistého, blankytně modrého nebe nad našimi hlavami, bez ohonů zplodin od tryskových motorů letadel? Kéž by se po konci pandemie namísto nějakého nového viru rozšířil s Boží pomocí i prostor čistoty v duši každého z nás.

-----

29. dubna 2020 Tabita Landová, praktická teoložka

„Žádná tma pro tebe není temná: noc jako den svítí, temnota je jako světlo.“ (Žalm 139, verš 12) Slova, která vlévají naději v době koronavirové. Krůček po krůčku se věci vrací do normálu. Hladově vyhlížíme dobré zprávy, ale těch špatných neubývá. Některé autority varují, že to nejhorší nás teprve čeká. Temné vyhlídky pro svět... Pro toho, který je hlubinou našeho bytí, však žádná tma není temná. Ani ta největší temnota, temnota hrobu. I v té Bůh patří na člověka, ze tmy tvoří světlo.

-----

28. dubna 2020 Jan Kranát, učitel filosofie

Znáte chléb, po kterém už nebudete nikdy hladovět? U nás v kostele ho teď můžete dostat každou neděli „průběžně“, tedy bez shromažďování. Přijďte si zkrátka pro hostii individuálně. Rozumím tomu jako pomoci hladovějícím (a nemyslím to vůbec ironicky). Přiznám se, že jsem si pro ni ještě nebyl, počkám raději na hostinu. To aby náhodou někoho nenapadlo, že takhle distančně je to vlastně výhodnější, úspornější a přiměřenější potřebám klienta.

-----

27. dubna 2020 Jan Karel Černý, student evangelické teologie

„Korunní mor“ dříve či později opadne a pomalu se začneme vracet do běžného života. Je však žádoucí vracet se vždy do vyšlapaných kolejí? Neprošlapávali jsme někdy cestu v místech, kde dříve vzkvétaly či mohou dnes růst květiny? Nezazelenalo se po pár týdnech klidu v prašné cestě první kvítí? Není nyní zdravější hledat stezku novou? Neměli bychom právě dnes, když máme lehký odstup od nedávné každodennosti, přemýšlet nad spravedlností již léta zaběhaných struktur, které jsme považovali za samozřejmé?

-----

24. dubna 2020 Alena Rousková, absolventka Diakoniky na ETF UK a vyučující na Evangelikálním teologickém semináři

Žije nás pět v malém bytě a každý máme jiné potřeby. Najednou jsme si blízko tak moc, že by bylo dobré pocítit samotu. Zůstat v tichu a nechat volně plynout myšlenky. Vařím, pečů, učím se s nejmladším synem, vytvářím přípravy pro výuku studentů. Hlavou mi běží: „Pokolikáté už zadělávám těsto na koláč a chystám společné jídlo? Jáchymku, kolik je dva krát dva? Kolik čeho musím při týdenním nákupu potravin koupit? - Pro nás, pro rodiče, pro známé – “ Přesto jsem naplněna radostí a vděčností, že i tohle má smysl.

-----

23. dubna 2020 Lukáš Vršák, student evangelické teologie

Nebojte se. Kdo se bojí, ať nechodí ven. Kdo chodí ven, ať předpokládá, že se nenakazí, ale ať je připraven na nejhorší. Co je však nejhorší? Nákaza koronavirem? Nikoli. Smrt? V žádném případě. Nejhorší je život bez lásky. Nejhorší je

život bez radosti. Copak není důvod k radosti i v tomto období „smrti“, když Bůh kvůli našim hříchům zemřel tou nejhorší smrtí, abychom my měli život věčný? Čeho se ještě bojíte, vy malověrní? Dokonáno jest. Raději se milujme a radujme se, nebudeme na Zemi věčně (budme rádi).

-----

22. dubna 2020 Adéla Rozbořilová, bohemistka a studentka oboru Teologie křesťanských tradic

„Víme, že všecko napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha, kdo jsou povoláni podle jeho rozhodnutí. [...] Je-li Bůh s námi, kdo proti nám?“ (dopis Římanům, kapitola 8, verše 28-31b) K těmto veršům se v průběhu života, zejména v obdobích těžkostí, opakovaně vracím. Mají v sobě velkou moc. Dodávají odvahu. Nabíjejí mne nadějí, že ať se děje cokoliv, ať padají trakaře anebo řádí koronavirus, mám na své straně jednoho mocného Zastávce. Bůh je s námi v každém dni, stačí mu jen důvěřovat.

-----

21. dubna 2020 Jan Andrášek, student evangelické teologie

Legenda říká, že U2 složili a nahráli píseň "40" za posledních 40 minut, kdy měli rezervované studio pro práci na albu War. Její název spíše odkazuje k 40. žalmu a 40 nekonečným letům, kdy se Izrael potácel po poušti. Jak dlouho ještě máme zpívat tuhle píseň?, znělo na konci všech koncertů War Tour. I dnes za prodlužovaného nouzového stavu se ptáme: Jak dlouho ještě máme zpívat o boji s virem? Ve zpěvu Bona zaznívá žalmistova výpověď o jiné písni, kterou mu do úst vložil Hospodin: I will sing a new song!

-----

20. dubna 2020 Michal Balcar, doktorand na Katedře církevních dějin

„Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí!“ (Evangelium podle Jana, kapitola 14, verš 27) V pokojích poslední týdny trávíme většinu času, a přesto se nám pokoje nedostává. Potřebovali bychom, aby nám už dal konečně koronavirus pokoj, a tak se vrátil pokoj, který jsme měli před epidemií. Kristus ale slibuje ještě jiný pokoj, který je nezávislý na nepokoji vnějším. S ním se naše srdce, dnes chvějící a úzkostná, nebudou chvět a děsit.

-----

17. dubna 2020, Jiří Mrázek, novozákoník

Dokonce ani Ježíš nesplnil všechna očekávání. Nesplnil možná očekávání některých učedníků, že se bude bránit a přijdou mu na pomoc legie andělů. Nesplnil očekávání těch pod křížem, že přivolá Elijáše. Ale to nejdůležitější, které nesplnil, bylo očekávání Kaifáše s Pilátem, že ukřižováním a pohřbem to všechno skončí a bude zase „klid na práci“.

-----

16. dubna 2020, Jan Amos Dus, klasický filolog

„Blaze tomu, kdo se bojí Hospodina a miluje jeho přikázání“ (Žalm 112). Podivné! Copak to jde, sloučit blaho se strachem? Milovat nějaké příkazy? Hrdina Orwellova románu „1984“ fyzicky přežil, ale duchovně zahynul: Vymyli mu mozek tak, že „miloval Velkého bratra“. Smutný konec každé lidské ideologie. Bůh nestraší. Přijetí jeho přikázání je dobrovolné. Bázeň i kázeň se rýmují v lásce jeho Syna, který fyzicky zahynul, ale duchovně oživil nás všechny. Radostný počátek cesty Hospodinovy.

-----

15. dubna 2020, Ladislav Beneš, praktický teolog

Bůh se stal v Kristu člověkem. Až tak, že i „slabosti naše na sebe vzal a nemoci nesl“ (Evangelium podle Matouše, kapitola 8, verš 17).

Tak vyznávali první křesťané. A my se to učíme dnes znovu přeslabikovat. Že cena našeho ani žádného života nespočívá v tom, nakolik se vyhneme nemoci, a nakolik se nemoc vyhne nám. Díky Kristu se učíme nadějí, že v Božích očích máme cenu, ať zdraví či nemocní, mladí nebo ke stáří se nesoucí. A když on zápasil proti nemoci, smíme i my dnes být vděční v jeho jménu za všechny, kdo proti nemoci zápasí.

-----

14. dubna 2020, Ondřej Fischer, etik

Vidět svět jinak, než jsme zvyklí, chápat jinakost způsobu života jako něco, nad čím skutečně netřeba se pozastavit, tomu se učí snad každý student pomáhajících profesí. Učíme se hledat podstatu života žitého jinak třeba i v tak citlivých oblastech, jakými jsou lidské vztahy. Ježíš se po svém zmrtvýchvstání potřeboval třikrát za sebou ptát Petra, zda ho miluje (Evangelium podle Jana, kapitola 21, verš 15-17). Letos byly Velikonoce pro mého synka bez pomlázky, pro nás bez přátel a příbuzných. Zůstane nám to podstatné?

-----

13. dubna 2020, Velikonoční pondělí, Jan Roskovec, novozákonník ETF UK

Ale Bůh ho vzkřísil; vytrhl jej z bolestí smrti, a smrt ho nemohla udržet ve své moci. (Skutky apoštolů 2,24) „Ale“ doplnili překladatelé, podle smyslu správně. Vzkříšení je jméno pro Boží velké „ale“ – k naší slabosti, k našim zlým záměrům, k „bolestem smrti“. Smrt sama prý nebolí. Bolí, dokud žijeme: je to „ale“ k našemu životu. Svírající moc. Vzkříšení je Boží „ale“ k moci smrti. Vysvobození života z našich rukou.

-----

12. dubna 2020, Velikonoční neděle: Jan Štefan, studentský farář a systematický teolog

„Kristus vstal z mrtvých! Opravdu vstal z mrtvých!“ – Pozdravme se navzájem tímto velikonočním pozdravem východních křesťanů. A k tomu slovo amerického teologa slovenského původu: „If Christ is risen, then nothing else matters. And if Christ is not risen - then nothing else matters.“ „Pokud byl Kristus vzkříšen, pak na ničem jiném nezáleží. A pokud nebyl Kristus vzkříšen – pak na ničem jiném nezáleží.“ (Jaroslav Pelikan, profesor církevních dějin, Yale University, čestný doktor Univerzity Karlovy).

-----

10. dubna 2020, Velký pátek, Věra Fritzová, vedoucí zahraničního oddělení

*Velký Pátek je pro mne dnem velkého ticha. Den naplněný smutkem nad mou lidskou slabostí. Jaké oběti bych byla schopna já?
Ukřižovaný Ježíš nám přináší spásu. Každoročně mě spojení s lidmi při bohoslužbách pomáhá jít dál. I za ten okamžik Jeho smrti na kříži, kdy se vše změní.
Tento rok musím jinak. Čtu si v Bibli, modlím se, vedu rozhovor se sebou i s Bohem. Děkuji. Myslím na nemocné, nešťastné, týrané, na ty, co pracují a nemohou se zastavit. Přimlouvám se za ně. Modlím se za rodinu a přátele. Ať je Ježíš oslaven v našich srdcích.*

-----

9. dubna 2020 Pavel Keřkovský, evangelický teolog se zaměřením na lidská práva

Rodnou řeč lidstva je píseň. Zvěsti písni věřili a věří bibliční proroci i Jan Amos Komenský, Miloš Rejchrt nebo Zdeněk Svěrák či Leonard Cohen. Písně nás spojují i přes společenskou izolaci. Učíme se společně písni. Melodie je přirozenou řečí naděje a vzájemnosti. To vzkazuje i starověký prorok Izajáš, když odkazuje ke zdroji vzájemnosti: „Hospodin, jen Hospodin je má záštita a píseň, stal se mou spásou.“ A my se připojujeme s Cohenovým „Haleluja!“ Česky to znamená „Chvalme Hospodina!“

-----

8. dubna, Anna Juráčková, komunitní pracovnice

Mám víru v přátelství. O přátelství Aristoteles mluví jako o ctnosti: „V nouzi, v ostatních neštěstích se přátelé pokládají za jediné útočiště. Mladé lidi chrání přátelství od omylů, starým lidem poskytuje podporu, péči, zastoupení v práci, kterou již nejsou schopni z důvodu svého stáří zvládnout, a muže v plné síle podněcuje ke šlechetným činům.“

-----

7. dubna 2020 Jan Roskovec, evangelický teolog a biblista

„Hospodin je blízko těm, kdo jsou zkrušeni v srdci, zachraňuje lidi, jejichž duch je zdeptán.“ (Žalm 34, verš 19) Bůh není funkcí lidské rozjařenosti, není jiným jménem pro naše schopnosti ani naše přání. Tedy berlička pro slabochy? Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní, řekl Ježíš. Bůh člověka nepotřebuje srazit a zdeptat, aby se o něj začal zajímat, ale zdeptaný člověk má vědět, že se nemusí nejprve sám postavit na nohy, aby se dostal k Bohu.

-----

6. dubna 2020 Daniel Bartoň, právník a teolog

Nacházíme se v nouzovém stavu. Svým charakterem je to stav mimořádný. To však neznamená, že bychom se nacházeli mimo (právní) řád. Nebo že bychom mohli jednat neřádě. Že bychom měli z nouze činit ctnost. Právě naopak: Nyní je ten správný čas pronikat k jádru našeho právního řádu tvořeného myšlenkami svobody, rovnosti a lidské důstojnosti. Nyní je vhodná příležitost k pojmenování toho, čím jsme si pravidla našeho vzájemného soužití zaneřádili.

-----

3. dubna 2020 Petr Sláma, starozákonník ETF UK

Ten se má: lid, který ví, jak zní fanfára, bude si vykračovat ve světle tvé tváře, Hospodine. (Žalm 89,16) Jedna věc jsou roušky. Ale druhá to podivné ticho, které vyvolávají. Někdo ani nezdraví. Možná má taky zapažené brýle, jako já. Včera jogging s dcerou. Vybíháme s rouškou a sundáváme ji až za městem. Dá se s rouškou pískat? Když není moc utažená, tak ano. "Co blbneš, tati!" tiší mé pokusy dcera, celá vyděšená. Cítí ten všeobecný tlak být potichu. Žalmista to ale vidí jinak. Mějte se fanfárově...

-----

2. dubna 2020 Pavol Bargár, vedecký pracovník v oblasti ekumenickej teológie a misiologie

*„On je obrazom neviditeľného Boha.“ (Dopis apoštola Pavla Kolosenským, 1. kapitola, verš 15a)
Hľadím na Ježišovu tvár. Tak známú, a predsa v niečom novú. Ježiš s rúškom. Prichádza za ľuďmi a – aj keď snád' udržiavajúc odstup päť metrov – identifikuje sa s nimi.
Hľadiac do očí tváre zahalenej rúškom môžem vidieť Človeka. Človeka, ktorý mi nanovo pomáha vidieť Iného. Obraz neviditeľného Boha.*

-----

1. dubna 2020 Lenka Karfíková, filosofka

„ J'ai découvert que tout le malheur des hommes vient d'une seule chose, qui est de ne pas savoir demeurer au repos dans une chambre“ (Zjistil jsem, že celé lidské neštěstí spočívá v jediné věci, že totiž nedokážeme zůstat v klidu ve svém pokoji). Blaise Pascal měl pravdu vždy, ale dnes zvláště. Naučit se být sám se sebou, naučit se klidu, naučit se milovat své čtyři stěny.

-----

31. března 2020 Ondřej Kolář, evangelický farář a systematický teolog

Senioři. Ti nejvíc ohrožení. Hovořím s nimi každý den. S obavou, abych volil ta správná slova. A pak zjišťuji, že to nejsem já, kdo povzbuzuje. Spíš povzbuzují oni mě. Nemoc nepodceňují, jsou si dobře vědomi rizik, chovají se zodpovědně. Nepropadají ale panice, hodnotí situaci klidně, nechybí jim humor. Možná proto, že si v životě už leccjakým ohrožením prošli. "Proto se navzájem povzbuzujte a buďte jeden druhému oporou," říká apoštol Pavel. Nová nemoc boří umělé hranice mezi těšícími a utěšovanými.

-----

30. března 2020 Hana Janečková, socioložka zdravotnictví

Děkuji našim studentkám a studentům! Plní nyní svoji pracovní povinnost uloženou jim vládou v souvislosti s nouzovým stavem. Pracují při obcích, v neziskových organizacích, v sociálních službách. Teď třeba v Říčanech či Veselí nad Moravou, ve střediscích Diakonie ČCE, v Armádě spásy, v Novém Prostoru, v dobrovolnickém centru Paměti národa nebo Života 90. Někteří se zapojili prostřednictvím iniciativy SousedskáPomoc.cz. Kéž nás sousedská pomoc, vnímavost a vlídnost navzájem posílí na této cestě!

-----

27. března 2020, Petr Macek, systematický teolog a filosof

Ježíš v evangeliu podle Matouše (15. kapitola, verše 11, 18, 19) připomíná, že člověka neznesvěcuje to, co do úst vchází, ale co z nich vychází. Konkrétně špatné myšlenky, křivá svědectví, urážky atd. Kéž nám roušky zakrývající naše ústa jednou provždy připomenou, že si máme dát dobrý pozor na to, jak se vyjadřujeme, jak mluvíme, co o druhých nebo před druhými říkáme. Často to už nelze vzít zpátky. Virus zástě, který nás znesvěcuje a naše srdce odhaluje, působí pak zhoubně i v našem okolí.

-----
26. března 2020, Zdeněk Kalvach, lékař

Jedna z oficiálních fotografií zobrazuje presidenta Françoise Mitteranda s knihou. Cílevědomě s knihou Michela de Montaigne (1533-1592), jehož eseje stojí za přečtení nejen v časech klausury: „Měli bychom pracovat a prodlužovat fungování života, co jen můžeme. Takže doufám, že mne smrt zastihne zaujatého sázením zelí, ale lhostejného k ní a ještě více k nedokončenému stavu mé zahrady.“ Usilujme s horlivostí, ale bez křeče z dokončení, řekl bych.

-----
25. března 2020, Jan Štefan, studentský farář

„Chceš být zdravý?“ Jak se jen mohl Ježíš zeptat tak hloupě? Kolik je nemocných, kteří se nechtějí uzdravit? A kdo ze zdravých by nechtěl zůstat zdravý? Proč se ptal tak zbytečně? Nemínil toho nemocného uzdravit? Když jsme zdraví, nemyslíme na to, kolik lidí je nemocných. Vždyť nemocné máte stále kolem sebe! Bonhoeffer řekl svým seminaristům: „Farář by měl mnoho pobývat mezi nemocnými.“ Protože „Ježíšovu utrpení na kříži jsme blíže a tento svět poznáváme lépe mezi nemocnými než mezi zdravými.“